

ANY XV

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Núm. 710

DLVII

—On aneu? —A festa major!— responen, joiosos, el jovent i els avis i les criatures. —D'on veniu? —De festa major...— murmuren aquells mateixos d'abans, cap baixos, tristos, decepcionats, i amb ira al fons del cor, amb odi a la festa major per massa hermosa, massa excitant, massa afalagadora, massa viva en les recordances...

I ha passat. S'ha esmunyit dels dits a l'hora que la creien més seva. El jove encara no està ben segur de si el torbellí ha passat; encara li brunzen en les oïdes els mils ritmes de les ballades i encara estudia i refina el madrigal que té el daler d'endressar a uns ulls, a una boca, a una cara que l'han encisat.

El vell l'ha vista escapar-se, la festa major; l'ha estada espiant punt per punt, i pas per pas ha comptat tots els seus batecs i totes les seves hores, i... l'ha haguda de deixar fugir i dominar el seu cor amb l'esperança de veure'n una altra.

I bé; en mig d'aquest agredolç, al qual és molt difícil sostreure-s'en, hom cerca moments de serenar i en un estorç de temperança pot contemplar la festa major amb tota la veritat del seu ésser. Ballades, moltes ballades, amb ritmes negres que no lliguen amb els envelats. Els clarinets xiselen i a les trompetes els ronca la gola, el mateix que a Luisiana o a Kansas, però l'envelat no vibra, li manquen aquelles pistonades del fiscorn o la suavitat d'una corda fluïda i amorosa.

Concerts, esports, aldarull de fira, orgues eixordants dels «caballitus» i les «barques». Una fina percepció del públic, en un home, que ha sabut atreure'l vers una serenitat artística. Cal remarcar-ho això, puix és un viratge importantíssim en el ritme de la Festa Major del nostre poble.

La comèdia ha sentat els seus reials i no li ha dubte que desplaça l'atenció del públic afinat a les velles tradicions de l'òpera de poca qualitat, com gairebé ho resultava sempre per la festa major. La gran música, també acompanyada de la penyorada d'admiració a les figures reeixents, és un digne colofó de la festa d'enguany.

I, en altre ordre, l'exposició de pintura, dibuix, socultura i arts plàstiques en general, que si l'any passat ens captivà, enguany molt més. És afalagador que al nostre poble hi floreixi un esplet d'artistes,

Festa Major del 1935!!!

Tal com prevèiem, la festa d'enguany ha estat de les que hom en serva bona recordança. Ha estat una festa digna d'una gran ciutat. I n'estem joiosos i en sentim orgull.

Per damunt de l'oriflama dels bellíssims envelats i a part de tota altra festa —incloïnt-hi fins i tot els espectacles teatrals, del millor bon gust,— hem de senyalar dos actes tan sols, dues grans festes que atorguen la més alta jerarquia a la ciutat. Un, és l'exposició d'artistes locals, magne esforç que senyala un pas ferm en el camí de superació artística de la nostra joventut. L'altre, és l'homenatge a Pau Casals.

D'aquesta bellíssima manifestació d'art que és l'exposició que avui ha de clausurar-se, lleure tindrem per a comentar-la com es mereix. Limitem-nos avui a expressar la nostra joia per la festassa d'art a què va donar lloc l'homenatge a l'insigne violoncel·lista català, d'El Vendrell.

En hores greus que amenacen la pau del món; quan mil veus de barbàrie udolen contra la civilització i la vida de treball dels pobles; quan l'espectre paorós de la guerra apareix sinistre i els cors s'encongeixen de por i els punys es clouen amb ira, és un orgull poder dir a tot arreu que en aquest recó de món que és la nostra petita ciutat, tot el poble aclama un artista, una glòria mundial, i que s'aplega en una festa d'art i de caritat —festa a profit d'un hospital civil— en la qual vibra la més forta espiritualitat.

Nosaltres hem cridat repetidament: «Granollers, terra de músics!» Però de vegades no trobàvem prou sentit encara a aquesta expressió. D'ara endavant sí que podrem dir-ho. Terra de músics, terra d'artistes, terra on floreix la flor de l'espiritualitat aquesta terra nostra que en aquest agost del 1935 —tan semblant al del 1914,— aclama a Pau Casals i es congrega en el clos d'una sala en un dia de festa major i devotament frueix un tast de les obres cabdals de la música sota la interpretació sublim d'un fort temperament com el de Pau Casals.

Cada ú de la festa en serva els records que millor s'avenen amb llur pròpia psicologia. Nosaltres d'aquesta festa major del 1935 en recordarem sempre més aquest homenatge a Pau Casals. I agraiem als seus iniciadors —el primer de tots Frederic Riera— aquest acte que, tal com proclamaren Rafael Moragues i el nostre Manuel Fontdevila, ha incorporat el nom de Granollers als corrents universals de l'art.

alguns definitius i altres agosarats emprendors en la tasca noble de l'art. Per això volem retre homenatge sincer a Antoni Cumella. Ens hem embadalit tant en la puresa de la línia de les seves faiances i terres cuites, com en el meravellós nuament del colorit. Bé, molt bé, al nostre humilíssim entendre, exquisit, el d'En Cumella.

La desteta de la festa Major ens deixa enguany un regust força agradable.

I fins a una altra...!

L'ALTRE

La reforma de la ciutat

En vigílies de la festa major, l'arquitecte senyor Joan Padrós i Fornaguera feu entrega al senyor Alcalde de la memòria que acompanya el pla de reforma de Granollers presentat pel nostre amic, el fill il·lustre de la ciutat, senyor Joan Parera i Casanovas.

El mateix senyor Padrós ens lliurà una còpia de la dita memòria i ens autoritzà, en nom del senyor Parera, perquè des de les planes de LA GRALLA donem a conèixer amb tot detall l'important projecte.

Ben agraits a aital deferència, fem promesa que, en ocasió oportuna, sabrem correspondre-hi en la forma que els propòsits del senyor Parera es mereixen.

Gràfics Garrell Granollers

La Impremta d'Amador Garrell
Josep Umbert, 30 i 32 : Telèf. 2